

Nálunk, a dzsungel mélyén

Nálunk, a dzsungel mélyén ritka dolog a betegség. A kollegáim többnyire végelgyengülésben múlnak ki. Természetesen nálunk is vannak emellett balesetek. De ezek egyáltalán nem olyan veszélyesek és jóval ritkábbak is, mint itt. Úgy hallottam, mégis ezt a világot nevezik „civilizációnak”. Furcsák az emberek.

Igy morfondíroztam magamban, miközben óvatosan lépkedtem a Tiszaparton.

— Szervusz, Tigris! — üdvözölt egy újdonsült medikus ismerősöm.

— Hapci! — válaszoltam, s nagyon meglepődtem ezen, hiszen semmi sem csiklandozta a bajszomat. S mintha az oromból is folyt volna valami. Nem vagyok mai tigris, de ilyesmi még nem történt velem.

Ne rémülj, Tigris! — nevetett ismerősöm, miközben mancsomba nyomott egy négyszögletes kendőfelet. — Töröld bele az orrod!

Sajnálom bepizskítani, de nem akarom nevetlennek látszani.

— Mi bajom van? — érdeklődtem aggodalmasan.

— Semmi az egész! INFLUENZA. Nálunk ez mindennapos betegség.

BETEGSÉG! No tessék! Ime a civilizáció áldásai! Micsoda szégyen lenne, ha megtudná a rokonság!

— Segíts rajtam! — néztem kéréllően barátomra.

— Mi sem egyszerűbb — felelt s elindult egy nagy magas épület felé. Egyes érzelmekkel sántikáltam utána három lábom, negyedikkel az ORRTÖRLŐT szorongattam.

Beléptünk. Medikus barátom egy kígyó ügyességével (és ravaszágával) egykettőre átcsúszott a veszélyes területeken.

— Orvosszanhallgató vagyok — sziszegte, ha valahol feltartóztatták. Sokan a lépcső aljában álltak. Megkérdeztem:

— Ók nem jöhetnek be?

— Nem, ók kívülállók. Nem tartoznak az ORVOSOK NÉPÉHEZ.

— Akár a dzsungelben! — fújtam egy kissé megkönnyebbülten.

Csakhamar egy orrfacsaró szagú terembe kísért vezetém. Egy asztal mögött ült az ORVOS. Kissé fiatalnak tűnt.

— Tehát influenza — állapította meg tárgyilagos rövidséggel, miután kiserőm bemutatott. — Nyissa ki a száját! Ton-sillitis! Ki kell venni a manduláját! — mondta ellentmondást nem tűró hangon.

— De hisz már egyszer kivették! — emlékeztem a mamámra, aki még torokfájós kölyökkoromban megszabadított ezektől a micsodáktól.

— Khm! — köhintett zavartan az orvos. (Ő is influenzás?) — Tudja kedves Tigris Beteg Úr, ez a harmadik torok, amit életében légtök. Nem csoda, ha nem tudom megkülönböztetni a mandulát az uvulától.

— Bár nem tudtam, mi az az uvula, kissé elcsodálkoztam.

— De hisz hat évig tanult az egyetemen!

— Ugyan! — legyintett rezignáltan. De nem emberek. Kutyákon. Túlaltattuk, megdöglötték, nem volt baj, csodálkozik, hogy nehezen tudunk megszokni erről a szemléletről?

Csikos bundámra mondom, megremegtem, mint aki veszelést érez.

— Beteget nem is láttak a hat év alatt? — érdeklődtem féltéken.

— Dehogynem! Van úgynevezett gyakorlati oktatás. Belgyógyászatból például tizenkét nap.

— Havonta?

— Dehogynem! Évente!

— Hukk! — csuklottam egyet. — És olvankor egész nap a belgyógyászatot dolgoztak?

— Nem, nem! Csak délelőtt. Két-három órát.

— Hukk! — Innom kellene egy kis vizet.

Közben orvosom valami csövet dugott a fülébe, másik végét a mellkasomhoz nyomta.

— Gyorsan ver szíve. Systolés zörejt is hallok.

— Soha semmi baja sem volt a szívemnek! — emeltem fel tiltakozón a mancsom. Hallgatott már egyáltalán a doktor úr szívet? — kérdeztem az előbbi tapasztalatok alapján.

— Még nem. Csak lemezen. Azok pedig kicsit recsegnek. Nem tudja az ember melyik a szívhang, melyik a recsegés.

Hirtelen úgy éreztem, hogy valóban gyorsabban kezd verni a szívem.

— No ebből elég! — mordultam rá haragosan. Világos, hogy a doktor úr tréfál velem. Ne mondja, hogy egyetlen orvostanhallgató sem hallgatott még szívhangokat.

— Dehogynem! A szerencsésebbek. Tudja, kedves Tigris, hogy hányan voltak az évfolyamon? Kétszáz! Szorozza meg hattal, az ezerkétszáz. Ha a csoportunk bement egy kórterembe, néhány betegnek ki kellett jönnie. Műtéten gyakorlaton öt hallgatónak jutott egy kutya. S a sterilitás a zsúfoltság miatt csak illúzióruks lehetett. A második turnus után a kutyák peritonitisben szenderültek jobblétre. A szülőszobán alig győzték szűlni az aszszonyok, hogy a jövő orvosainak legalább a szülés látványát biztosítsák. S korán kellett felkelni annak, aki egy műtétet közelről akart látni, vagy uram bocsá! asszisztálni benne. En negyedéves koromban szedtem először — és jó ideig utoljára — varratot. Az ápolónők kárörvendő mosollyal lesték az injekciótól remegő kezünkben.

Ezek után én sem ragaszkodtam az injekcióhoz. Azonban e világi megfigyeléseim alapján még egyet kérdeztem:

— Ez minden magyarázat? Vagy a lehetőségek keretein belül sem követelték meg elég szigorúan a gyakorlati tudást?

— Sajnos ez a kérdés nagyon is helyen való. — hangzott a válasz.

Búcsúzóul mancsomba nyomott egy cédulát.

— Ebből a gyógyszerből vegyen be háromszor két szemet.

Később csodálkoztam az utasításon, mert a gyógyszer folyékony volt. — Biztosan háromszor két kanállal kell bevenni — gondoltam, s így is tettem. A náthám nem múlt el, sőt más furcsa dolgok is történtek velem. Később egy vegyszár barátom analizálta az üveg tartalmát. Azt mondta, ricinusolaj.

TIGRIS

Kínos Art Kino

Egy régi és nemes kezdeményezés fúdoklik. A JATE hallgatóit nem izgatja a filmművészet, s egyáltalán a művészetek. Aki az 1967/68-as tanév első féléveiben, s az ideiben is szorgalmasan látogatta az Art Kino előadásait, az sajnos, azt a szomorú tapasztalatot szűrhettle le: a hallgatók közömbösek a film iránt.

Miért ez a nagyfokú érdektelenség? Ahhoz, hogy a kérdésre válaszoljunk, nem hiszem, hogy elegendő lenne e közömbösség okául az egyetemi ifjúság magatartását emlegetni. A francia újhullámok filmek évekként ezelőtt telt házak előtt peregtek, sőt időnként második előadást is kellett beiktatni, hogy az igényeket kielégíthessék. Kovács András Falak című filmjének ősbemutatójára is zsúfolásig telítődött az auditorium maximum, nem is beszélve az utána rendezett vitáról.

Gyenge a műsor?..

Mi az oka akkor annak, hogy az eddig vitetett két csehszlovák filmet még száz ember sem tartotta arra érdemesnek, hogy megnézze? A válasz egyszerű: gyenge a műsor, az Art Kino nem tölti be rendeltetését. A jelenlegi félévre csehszlovák és lengyel filmeket hirdettek, köztük igen érdekes, neves alkotók által készített produkciókat: Ivan Passer, Ewald Schorm, Jerzy Skolimovski egy-egy filmjét. Egyelőre azonban úgy fest a helyzet, hogy csak újságok hasábjairól értesülhetünk e rendezők tehetségéről, mert az Art Kino az ígért sorozat helyett de Sica filmjeire váltott át.

De Sica jelentős egyénisége a világ filmművészetének, de bemutatásra kerülő alkotásai 10—20 évvel korábbi kezdeményezések (Fiúk a récs mögött, 1946. Csoda Milánóban, 1950), s azóta minden vonatkozásban sokat fejlődött a filmművészet. Ezek a filmek múzeumba való. Tévedés nem essék, művészi értékeiket cseppet sem akarom kétségbe vonni, de az Art Kino feladata, úgy vélem, nem elsődlegesen az, hogy film-

történetileg jelentős, de mégiscsak műzeális értékeket mutasson be — mert erre a célra rendelkezésre áll a jól működő filmmúzeum —, hanem, hogy izeltfőt adjon a világ új, izgalmas filmterméséből, új irányzataiból (pl. free cinema, cseh új hullám, az új szemléletű jugoszláv ellenállási film, stb.), tehát olyan problematikájú alkotások fóruma legyen, amelyek a ma emberét irritálják, bonyolult egyéni, társadalmi kérdésekkel foglalkoznak, mondanivalójuk, feldolgozásuk korszerű.

Jobb válogatást!

A bemutatott két csehszlovák film az 50-es évek végén készült. Ebből következik, hogy felvetett problémáik, de különösen felvetési módjuk, filmi, vizuális ábrázolásuk és szerkesztésük nagymértékben elavult. Ráadásul köz tudott dolog, hogy a művészetek közül a film az, mely a leggyorsabban avul, s vesztik aktualitásából.

Jiri Weiss filmje, a Farkasverem, témájában, problémafelvetésében is elavult, s az egyébként jól végigvitt jellemábrázolás, hiteles atmoszférateremtés mellé negédes, melodramatikus felhangok vegyültek. Ez és a másik film művészi gyengeségei következtében csak erősítette azt a helytelen hitet, hogy a csehszlovák filmek rosszak.

Pedig 1963-tól kezdődően nagy megújulás volt a csehszlovák filmművészetben, s ennek értékét számtalan fesztiváldíj jelzi. Hol vannak hát a cseh „csoda” filmjei? Ígértek belőle néhánnyat: Schorm Mindennapi bátorságát, Passer Intim megvilágításban-ját — de érthetetlen módon megváltoztatták a műsort... Talán jobb válogatással, komoly és felelősségteljes propagandával meg lehet menteni a fúdokliót!

SULYOK LÁSZLÓ

Sportoló bölcsesek?!

Jónéhányan csodálkozva álltak meg nemrégiben az Ady-téri arénából fölcsapó csatazaj hallatán az utcán. Sokan tették fel a kérdést: „Hogy mi? Sportoló bölcsesek?!” A hitetlenkedőket saját szemük győzte meg, amikor a palánkok belülről kerülve focizó bölcsezlányokat láttak. A jó kis meccs után elégedetten távozott a publikum, de azért sokakban fennmaradt a kérdés: „Véletlen volt ez vagy szemfényvesztés? Vagy mégis megmozdultak volna sokéves egyhelyben topogás után? Milyen egyáltalán a BTK sportélete?” Az ilyen és hasonló — mindenképpen időszerű — kérdésekről szeretnénk rövid összefoglalóban választ adni vagy keresni.

A Gólyabajnokságon és a November 7 Kupában az atlétika kivételével minden számban szerepeltek csapataik. A rendelkezésre álló játékosgárda eleget tett az erőviszonyokhoz mért lehetőségeinek. Az atlétika? — Igen; ezt a mostohagyermeket kell a következő évtől sürgősen „örökbefogadni” és legalább annyi szeretettel ápolgatni, mint ezt a bölcsesek az asztaliteniszszel teszik. A két kollégiumban és a Karon, s a társollégiumokkal való bajnokságok igen színvonalasak voltak és egy-két tehetséget is ígérnek egyetemünk asztalitenisz csapatának — talán a SZEAC illetékeseinek is érdemes lenne „felfedezni” őket.

Mint ahogyan érdemes odafigyelni arra a kezdeményezésre is, amely „A kollégium a KISZ-munka bázisa” elv alapján a Kar sportéletét a két kollégiumra építi. A Móra Ferenc Kollégium és a József Attila Diákotthon lakóinak kb. 60—70%-át mozgató rendezvények (fiúknál: sakk, asztalitenisz, szobánkénti labdarúgó-bajnokság, lányoknál: röplabda, asztalitenisz, sakk, labdarúgó-bajnokság) igen népszerűek, de természetesen nem oldják meg teljes mértékben a tömegsportot. Pedig annak területén kell még elsősorban nagy lépést tenni előre: mégpedig az alapszervezetek eddiginél jóval hatékonyabb mozgatásával! A lehetőségek adottak, csak az eddiginél is nagyobb kezdeményező készséggel és lelkesedéssel kell őket kihasználni! Az alapszervezetek sportolói fokozott mértékben kell bevonnai a kari sportrendezvényekbe, a SZEAC különböző szakosztályába — elsősorban talán a természetjáró szakosztályba — jól szervezett alapszervezeti túsákat, alapszervezetek, évfolyamok közötti vetélkedőket kell rendezni. Hathatósabb támogatást kell nyújtani a Felsőfokú Intézmények Bajnokságában szereplő kari csapatoknak, melyek eddigi ígéretes szereplésükkel méltán formálnak erre jogot. Már maga az a tény, hogy a JATE-ról az egyetlen kar a BTK amely a közel-múltban megindult bajnokságban valamennyi kiírt sportágban szereplő csapatait az eddiginél több figyelmet érdemel — sorozatos jó eredményeik pedig egyre meggyőzőbben bizonyítják, hogy mindent összevetve az alapozás jól sikerült és joggal számíthatunk a bölcsesek sporttevékenységének eredményes megéledésére.

SZABO MAGDOLNA

Utazz velünk!

Az EXPRESS Ifjúsági és Diák Utazási Iroda a következő utazásokat ajánlja a nyárra.

SZOVJETUNIO:
Moszkva (repülővel)
VII. 13.—VII. 18.
Részvételi díj: 1 790,— Ft+125 Ft-ért 15.— Rbl.

Kiev—Odessza—Kiev (vonat-repülő)
VII. 5.—VI. 18.
Részvételi díj: 2 200,— Ft+430,— Ft-ért 30.— Rbl.

CSEHSZLOVÁKIA:
Mariánske Lazne—Prága
VII. 27.—VIII. 1.
Részvételi díj: 1 130,— Ft+775,— Ft-ért 520,— Kcs.
Prága
VIII. 21.—VIII. 26.
Részvételi díj: 790,— Ft+450,— Ft-ért 300.— Kcs.

LENGYELORSZÁG:
Varsó—Kolobrzeg—Varsó (Balti-tenger)
VII. 6.—VII. 17.
Részvételi díj: 1 360,— Ft+660,— Ft-ért 700.— Zl.

Varsó—Sopot—Varsó (Gdansk—Gdynia—Oliva)
VII. 23.—VIII. 7.
Részvételi díj: 1 780,— Ft+660,— Ft-ért 700.— Zl.

Krakó—Zakopane—Krakó
IX. 1.—IX. 10.
Részvételi díj: 1 580,— Ft+860,— Ft-ért 700.— Zl.

NEMET DEMOKRATIKUS KÖZTÁRSASÁG:

Ostran—Drezda—(Bad Schandau—Königsstein—Rathen—Messen)
VII. 6.—VII. 19.
Részvételi díj: 1 750,— Ft+450,— Ft-ért 100.— DM.

Lipsee—Oszi Nemzetközi Vásár (Drezda)
VIII. 31.—IX. 5.
Részvételi díj: 1 200,— Ft+180,— Ft-ért 40.— DM.

Binz (Rügen-sziget)—Stralsund—Sassnitz
VII. 25.—VIII. 5.
VIII. 3.—VIII. 14.
Részvételi díj: 1 350,— Ft+450,— Ft-ért 100.— DM.

Drezda—Thale—Wernigerode—Regenstein (Harz hegység)
VII. 17.—VII. 25.
Részvételi díj: 1 500,— Ft+270,— Ft-ért 60.— DM.

JUGOSZLÁVIA:
Zágráb—Rovinj
VI. 30.—VII. 11.
Részvételi díj: 2 450,— Ft+520,— Ft-ért 150.— Dn.

ROMÁNIA:
Mamaia—Konstanca—Bukarest
VI. 22.—VII. 3.
Részvételi díj: 2 420,— Ft+530,— Ft-ért 340.— Lei.

Jelentkezni lehet kedden és pénteken a KISZ Szeged Városi Bizottságon 15 órától 18 óráig.

Egyetemi tűzoltók

A hagyományos járási tűzoltó versenyre felkészültek a SZOTE önkéntes tűzoltói. Az április végén vagy május elején megtartott versenyre huszonnyolc főből válogatták össze a két induló rajt. Erről és sok más fontos dologról esett szó a GH KISZ-klubjában nemrégiben megtartott foglalkozáson.

Itt adták át az egészségügyi és belügyminisztérium elismerő oklevelét és pénzjutalmát dr. Deák Ferencnek, a tűzrendészeti bizottság elnökeinek és Tokaji Lajos tűzrendészeti előadónak, akinek munkáját dicséri az a tény, hogy az elmúlt évben nem fordult elő tüzeset.

Volt szó arról is, hogy miért olyan nagyfokú a passzivitás a foglalkozásokon. Ennek okát sokan abban látják, hogy a tűzoltók nem a fizetésük alap órabérért kapják, hanem csak öt forintot. Azt is szeretnék, ha lenne egy helyiségük, ahol elméleti foglalkozásaikat megtarthatnák.

A márciusi karbantartó munkák, a tavaszi verseny után most a tűzoltóegység fennállásának tizedik évfordulójára készülődnek a SZOTE önkéntes tűzoltói. Ebből az alkalomból szeptemberben kiállítás rendeznek, mely híven tükrözi életüket, áldozatos munkájukat.

KONKOLY JÓZSEF

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudományegyetem a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola lapja. Megjelenik havonta kétszer. Főszerkesztő: Papp Lajos. Szerkesztőség: Szeged, Magyar Tanácskörtársaság útja 10. Telefon: 15-198, 13-500. Kiadásért felel: Kovács László, a Csopordák megvalósító Vállalat igazgatója. Kiadóhivatal: Szeged, Magyar Tanácskörtársaság útja 10. Telefon: 13-118, 13-500. A lapot az intézmények pártbizottságai terjesztik. Ára 50 fillér. Műtétetés egy évre 10 Ft.

Szegedi Nyomda Vállalat